

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/21/2020
Identifikačné číslo spisu: 7918010542
Dátum vydania rozhodnutia: 03.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7918010542.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudkýň JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci obvineného P. K. pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. c), Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 3. marca 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného P. K. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 19. novembra 2019, sp. zn. 8To/113/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. K. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trebišov (ďalej tiež „okresný súd" alebo „súd prvého stupňa") z 8. apríla 2019, sp. zn. 7T/111/2018 bol obvinený P. K. (ďalej tiež „obvinený" alebo „dovolateľ") uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

- dňa 23.05.2018 v čase okolo 20.15 hod. na bývalom letisku za mestom E., smerom k mestskej časti G. M. po tom, čo tam s jej súhlasom zobral terajšiu priateľku poškodeného Mgr. M. O., nar. XX. XX. XXXX, telefonicky poškodeného kontaktoval, aby došiel za nimi pre svoju priateľku A. O., nar. XX. XX. XXXX, ktorá predtým chodila s obvineným, čo tejto aj tak urobil, a tu ho obvinený vyzval k pästnému vzájomnému súboju s tým, že keď sa pobijú, tak ich oboch nechá na pokoji, čo najprv Mgr. M. O. odmietal, tak ho obvinený chytil za mikinu a keďže poškodený na to nereagoval, tak ho odstrčil a kričal, že ho chce zbiť a potom mu bude lepšie a následne ho päšťou ruky chcel udrieť do oblasti ľavého oka, čo poškodený odblokoval a potom ho oboma rukami najmenej 6-krát udrel do oblasti hlavy a hornej časti tela, kde po každom údere poškodený spadol na zem a potom sa postavil, pričom poškodený opakovane, že už nevládze, aby ho prestal biť, čo urobil až na prehlásenie terajšej priateľky poškodeného A. O., že s nikým z nich nebude chodiť. Následkom úderov poškodený Mgr. M. O. podľa vypracovaného znaleckého posudku utrpel poranenia medzistavcovej platničky medzi 5. a 6. a 6. a 7. krčným stavcom, ďalej platničky medzi 7. krčným stavcom a 1. hrudníkovým stavcom, teda platničiek susediacich so zlomeným 7. krčným stavcom, zlomeninu nosových kostí bez posunu, pomliaždenie dolnej pery a pravej polovice hrudníka, ako aj podvrtnutie palca pravej ruky s dobou rekonvalescencie a

práceschopnosti 4 až 6 mesiacov, teda nad 42 dní.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 155 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa uložil obvinenému aj povinnosť nahradiť poškodenému Mgr. M. O. spôsobenú škodu vo výške 9.588,68 Eur a poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., škodu vo výške 5.972,34 Eur.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali obvinený a jeho matka odvolania, o ktorých rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom z 19. novembra 2019, sp. zn. 8To/113/2019 tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil a sám rozhodol tak, že podľa § 155 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti naposledy označenému rozsudku krajského súdu podal obvinený, vo svoj prospech, prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu JUDr. Miloša Kaščáka, advokáta so sídlom vo Vranove nad Topľou, Kalinčiakova 10, dovolanie, a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V dôvodoch podaného dovolania obvinený vyjadril názor, že skutok, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, bol súdmi nižšieho stupňa (okresným a krajským súdom) nesprávne právne kvalifikovaný a rovnako bolo nesprávne použité ustanovenie §-u 140 písm. b) Trestného zákona (spáchanie trestného činu z osobitného motívu - pomsty), pretože skutková veta napadnutého rozsudku (okresného súdu), v rozpore s ustanovením § 163 ods. 3 Trestného poriadku, neobsahuje také znaky a popis takých konkrétnych skutkových okolností, ktoré by umožňovali skutok právne kvalifikovať ako zločin ublíženia na zdraví spáchaný z pomsty podľa § 155 od. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona za použitia § 140 písm. b) Trestného zákona. Dotknutý osobitný kvalifikačný pojem (spáchanie skutku z pomsty), nemôže byť, podľa názoru obvineného, extenzívne vykladaný úvahami súdu v rámci odôvodnenia rozsudku, ale musí byť náležite vyjadrený (ukotvený) v skutkovej vete výroku o vine. Skutok tak, ako je uvedený v rozsudku okresného súdu, podľa názoru dovolateľa, zodpovedá právnej kvalifikácii zločinu ublíženia na zdraví iba podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona. V tejto súvislosti obvinený uviedol, že je nevyhnutné, aby skutková veta (popis skutku) obsahovala všetky znaky nielen základnej, ako aj kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu a bezpodmienečne obsahovala aj úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty. V nadväznosti na to dovolateľ poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 509/2015, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/38/2016 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/62/2016. Obvinený ďalej namietal, že podľa jeho názoru, v popise skutku obsiahnutého v rozsudku okresného súdu nie je uvedené, že mal konať z pomsty, pričom ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je jasné, ktorá časť skutkovej vety má zodpovedať spáchaniu zločinu z pomsty. V prejednávanej veci preto, podľa názoru dovolateľa, došlo k nesprávnej subsumpcii skutku vymedzeného v skutkovej vete výroku o vine rozsudku okresného súdu, pretože právna veta pokiaľ ide o spáchanie skutku z pomsty, nemá odraz v popise uvedeného skutku a nedáva odpoveď na otázku prečo došlo k jeho spáchaniu. Úvahy či už okresného alebo krajského súdu, týkajúce sa bližšieho odôvodnenia záveru o spáchaní skutku z pomsty prameniaceho z výpovede poškodeného a obsiahnuté v odôvodnení ich rozsudkov, označil obvinený za irelevantné, pretože skutkové tvrdenia poškodeného, na podklade ktorých súdy nižšieho stupňa ustálili, že obvinený sa chcel pomstiť poškodenému, nie sú v skutkovej vete rozsudku okresného súdu obsiahnuté. V tejto súvislosti dovolateľ vyjadril názor, že skutková veta rozsudku okresného súdu neobsahuje také pojmy a gramatické formulácie, ktoré by významovo zodpovedali znakom skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví z pomsty podľa § 155 ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona, a preto subjektívna stránka žalovaného trestného činu, predovšetkým otázka zavinenia vo vzťahu k okolnostiam podmieňujúcim

použitie prísnejšej trestnej sadzby nebola v skutkovej vete rozsudku okresného súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil, obsiahnutá. V dôsledku namietaného nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku a nesprávneho použitia § 140 písm. b) Trestného zákona, došlo podľa názoru dovolateľa k zásadnému ovplyvneniu postavenia obvineného, pretože mu bol ukladaný trest v rámci prísnejšej zákonnej trestnej sadzby, čo sa prejavilo v druhu, ako aj samotnej výške trestu. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že v úvode označeným rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného, zrušil rozsudok tak krajského, ako aj okresného súdu a ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Trebišov (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý tvrdenia obvineného obsiahnuté v dovolaní označil za účelové, prezentované v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Vyjadril názor, že vina dovolateľa bola dostatočne preukázaná vyčerpávajúcim dokazovaním, a to najmä výpoveďou poškodeného Mgr. M. O., ako i ďalších svedkov, oboznámeným znaleckým posudkom z odboru zdravotníctvo a inými listinnými dôkazmi, pričom krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnou kvalifikáciou skutku ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, teda úmyselného spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví z osobitného motívu - pomsty, ako aj s hodnotením dôkazov a právnymi úvahami, ktoré okresný súd podrobne rozviedol v odôvodnení jeho rozsudku a doplnil, že v právnej praxi a rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky je pomsta chápaná ako páchatelova reakcia na nejakú udalosť alebo okolnosť priamo súvisiacu s poškodeným a jedná sa o formu určitej odplaty páchatel'a voči poškodenému, aby bolo možné hovoriť o pomste, musí ísť o negatívnu emóciu voči konkrétnej osobe, pričom táto emócia nevyplýva z morálne ospravedlniteľného citového rozpoloženia, ktoré je vo všeobecnosti spoločnosťou vnímané ako pochopiteľné, pričom takým pochopiteľným citovým rozpoložením, by mohol byť prípad, keby páchatel oplácal trestný čin, ktorý bol spáchaný na ňom alebo jeho blízkej osobe, avšak ani v takomto prípade by nesmela byť jeho reakcia neprimeraná. V trestnej veci obvineného sa však, ani podľa názoru krajského súdu, nejednalo o prípad, ktorý by bolo možné charakterizovať ako morálne ospravedlniteľné, silné citové rozpoloženie obvineného. Z týchto dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

K vyjadreniu prokurátora k dovolaniu obvineného sa opätovne, prostredníctvom svojho obhajcu, vyjadril dovolateľ, ktorý uviedol, že prokurátor sa napriek obsiahlosti svojho podania nevyjadril k ním namietanému nedostatku spočívajúcim v absencii konkretizácie zákonného znaku (trestný čin spáchaný z pomsty) v skutkovej vete rozsudku okresného súdu takým spôsobom, ktorý by umožňoval tento osobitný kvalifikačný pojem spoľahlivo vyvodiť a následne čiastočne zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v dovolaní.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila aj poškodená Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., ktorá uviedla, že dôvody dovolania sa priamo netýkajú jej nároku na náhradu škody a navyše konštatovala, že suma jej nároku na náhradu škody bola dovyčíslená na sumu 6.559,13 Eur, pretože pôvodná suma náhrady škody vyplývajúca z poskytnutej zdravotnej starostlivosti poškodenému, nebola, vzhľadom na charakter spôsobených zranení, konečná.

Prostredníctvom splnomocnenkyne sa k dovolaniu obvineného vyjadril aj poškodený Mgr. M. O. (ďalej tiež „poškodený“), ktorý vyjadril názor, že v prejednávanej veci bolo jednoznačne preukázané, že obvinený konal z osobitného motívu teda, pomsty, pričom jasný úmysel dovolateľa ublížiť poškodenému na zdraví s cieľom potrestať ho a donútiť ho ukončiť vzťah so A. O. preukazujú už udalosti predchádzajúce samotnému násilnému incidentu (statusy a oznamy na sociálnej sieti Facebook), pričom v kritický deň bol poškodený kontaktovaný obvineným s jediným cieľom, zámerom a úmyslom, a to ublížiť mu. Poškodený v podanom vyjadrení poprel vedomosť o tom, že svedkyňa A. O. to „řahala" v čase skutku aj s obvineným a potom čo zistila, že poškodený útok prežije a nebude ochrnutý, začala konať v prospech obvineného, vyvíjať na poškodeného tlak, aby trestné stíhanie obvineného bolo zastavené a meniť svoje výpovede v prospech obvineného, pričom podľa informácií poškodeného,

obvinený so svedkyňou A. O. po prepustení z väzby znovu vytvorili pár a aj pred nástupom výkonu trestu obvineným mali uzatvoriť manželstvo. Fyzický útok na poškodeného bol, podľa názoru poškodeného, obvineným plánovaný, obvinený bol fyzicky zdatnejší a mal aj viacnásobné skúsenosti s bitkami a vedel, že svojim intenzívnym konaním môže poškodenému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, pričom v bitke nepokračoval a prestal iba preto, že mu poškodený a svedkyňa A. O. sľúbili, že sa prestanú stretávať. Na podklade vyššie uvedeného dospel poškodený k záveru, že spáchanie skutku obvineným z osobitného motívu, a to pomsty poškodenému bolo dostatočne preukázané, spôsob ako obvinený viedol útok, jeho intenzita a opakované údery vytvárajú jednoznačný predpoklad pre záver, že cieľom obvineného bolo zbiť poškodeného tak, aby si to navždy zapamätal, pričom obvinený demonštroval ako dopadne ten kto mu skrži cestu, preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnom posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Obvinený P. K. bol v úvode označeným rozsudkom okresného súdu uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 140 písm. b) Trestného zákona. S takto ustáleným právnym posúdením zisteného skutku sa krajský súd, ako to vyplýva z jeho v úvode označeného uznesenia, v plnom rozsahu stotožnil.

Zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona sa dopustí ten, kto inému úmyselne spôsobí ťažkú ujmu na zdraví a tento čin spácha z osobitného motívu, ktorým sa v zmysle § 140 písm. b) Trestného zákona rozumie aj pomsta.

Obvinený, ako to plynie z podaného dovolania, právnu kvalifikáciu jeho konania ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona nespochybňoval. Namietal ale, že v prejednávanej veci súdom prvého stupňa vymedzený skutok tak, ako je obsiahnutý v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu, s ktorým sa krajský súd bezo zmeny stotožnil, chýba jednoznačné konkrétne vyjadrenie skutkových okolností, ktoré by zodpovedali kvalifikačnému znaku podmieňujúcemu použitie vyššej trestnej sadzby, a to spáchanie trestného činu z pomsty.

Z obsahu skutku tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a pojal do takzvanej skutkovej vety svojho rozsudku, a s ktorým sa krajský súd bezo zmeny stotožnil, okrem iného plynie, že obvinený zobral terajšiu priateľku poškodeného, telefonicky poškodeného kontaktoval, aby došiel za nimi pre svoju priateľku, ktorá predtým chodila s obvineným, obvinený vyzval poškodeného k pästnému vzájomnému súboju s tým, že keď sa pobijú, tak ich oboch nechá na pokoji, obvinený kričal, že ho (poškodeného) chce zbiť a potom mu bude lepšie, obvinený prestal poškodeného biť až na prehlásenie terajšej priateľky poškodeného, že s nikým z nich nebude chodiť. Z uvedených konkrétnych skutkových okolností je aj podľa názoru najvyššieho súdu nepochybne zrejmé, že motívom konania obvineného bola pomsta za to, že poškodený chodil s jeho bývalou priateľkou. Z týchto skutkových okolností je totiž zrejmé, že terajšia priateľka poškodeného je bývalou priateľkou obvineného a obvinený poškodeného kontaktoval, aby si prišiel po svoju priateľku, z citovaných konkrétnych skutkových okolností je ďalej zrejmé, že obvinenému bude lepšie, keď zbije poškodeného, poškodeného aj zbil a prestal ho biť až potom, čo jeho priateľka povedala, že nebude chodiť s nikým, teda potom, čo dosiahol, že jeho bývala priateľka nebude mať vzťah s poškodeným.

Pritom v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku sa necituje formulácia kvalifikačne použitého ustanovenia Trestného zákona, táto formulácia zodpovedá tzv. právnej vete citovanej v kvalifikačnej časti výroku o vine. Skutková veta musí zodpovedať právnej vete obsahovo, teda tak, aby bolo možné konštatovať naplnenie zákonných znakov trestného činu (subsumovať zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona) - rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 57/2016.

Nie je preto vadou takzvanej skutkovej vety rozsudku okresného súdu, s ktorou sa krajský súd bezo zmeny stotožnil, že neobsahuje slová „z pomsty“, ktoré, keďže ide o formuláciu takzvanej právnej vety, ani nemajú z tohto dôvodu svoje opodstatnenie v takzvanej skutkovej vete, ale postačuje, respektíve vyžaduje sa, aby právnej formulácii „z pomsty“ zodpovedali v skutkovej vete uvedené konkrétne skutkové okolnosti, ktoré je možné pod túto formuláciu subsumovať (podradiť).

Pritom vyššie popísané konkrétne okolnosti ustálené v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu, s ktorou sa krajský súd bezo zmeny stotožnil, aj podľa názoru najvyššieho súdu, ako to už bolo vyššie uvedené, motív konania obvineného dostatočným konkrétnym spôsobom vyjadrujú.

Nepochybili preto súdy nižšieho stupňa (tak okresný, ako aj krajský), keď konanie obvineného posúdili ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona, čo znamená, že konanie obvineného bolo subsumované pod správne ustanovenie Trestného zákona, a teda napadnuté rozhodnutie je založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku.

Vzhľadom teda na to, že dovolateľ skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného P. K. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.